

Scrabble tendre

Jordi Font-Agustí

–Has de sortir més, dona, no et pots quedar tan tancada a casa.

–Ja ho sé, tothom m'ho diu i jo mateixa me n'adono, però no acabo de trobar el què.

–Si no surts i no ho busques, no ho trobaràs mai.

–Però si ja ho faig, mira: amb el grup de lectura de la biblioteca em vaig apuntar a la sortida a Barcelona per fer la ruta de la novel·la aquella que et vaig deixar.

–La de la catedral?

–Sí. Doncs va ser un avorriment. Entén-me. Vam baixar a Barcelona, vam anar a dinar després, tot molt bé, sí, però hi va haver moments de l'itinerari que li hagués dit alguna cosa a la noia que feia de guia, quina falta de rigor!

–Sempre has estat molt exigent, Elisa, a la novel·la ja li vas trobar tot de pegues, també.

–És que hauries hagut de sentir com parlava, la noia aquella: "perdoneu, és que des d'aquí no us escolto", "si se'ls queien els carreus...". Anem bé!

L'Elisa havia tingut converses com aquella moltes vegades, sobretot amb els del grupet amb què sortia els divendres, gairebé tots coneguts de l'acadèmia de Sabadell on havia treballat els darrers deu anys. Jubilar-se als seixanta no havia estat el que s'esperava. Quan la matrícula va baixar i li van oferir acollir-se a un contracte de substitució, s'hi va agafar de seguida: la filla estava instal·lada a França amb una bona feina, ella no tenia deutes, cada dia li costava més aguantar els adolescent i la proposta d'anar a l'acadèmia només dos dies a la setmana a preparar els de la selectivitat i així poder fer escapades a Montpeller, li va semblar que li obria el cel. Així va ser el primer any, però després el banc va traslladar la filla i el seu xicot a Polònia i es van acabar les visites. Poc després, l'acadèmia va fer un expedient de regulació d'ocupació i ella va acceptar una prejubilació difícil de rebutjar. L'Elisa no estava ociosa: ajudava al banc dels aliments tres matins a la setmana, tenia la colla dels divendres, amistats al veïnat, el grup de lectura de la biblioteca del poble; no es podia queixar, però cada dia li pesava més el buit que s'anava formant al seu voltant. No era la soledat, ella havia estat i estava bé sola; no era no tenir parella, havia estat temps enrere amb un pintor i quan havien deixat d'entendre's, havia tingut el que li havia vingut de gust; no era la falta de feina, no enyorava les classes, tenia prou ocupacions, aficions, compromisos, lectures i vídeos per omplir les hores. El buit que sentia créixer al seu voltant era degut a una cosa que només gosava explicar a uns quants amics i que ella mateixa no acabava d'estar segura de saber

definir amb exactitud, però que percebia com una manca general de rigor. Tenia fama de profe dura a l'acadèmia, però els seus alumnes anaven confiats a la selectivitat perquè no els deixava sortir de la seva aula amb llacunes o coses apreses a mitges; els ensenyava a ser precisos definint, analitzant, traduint, comprenent, resumint, sintetitzant. El buit que ara sentia s'havia començat a formar anys enrere, quan s'havia adonat com li desagradava veure com treballaven les noves generacions de professors, i s'havia anat fent més gran a mesura que percebia que l'exigència deixava de ser un valor en tot el que l'envoltava: per als polítics que la governaven, per als escriptors i editors de les novel·les que passaven pel grup de lectura, per als operaris que li adobaven els electrodomèstics i per a les guies dels itineraris literaris. Era conscient que fer-se gran l'estava tornant primmirada i repelosa, però les coses a mitges, la feina mal feta i l'empobriment sistemàtic de la llengua la treien de polleguera, i esperava que sempre fos així. Però el problema era que el buit exterior entrava dins seu i li provocava una preocupant manca d'apetència per barallar-se contra la falta de rigor que l'envoltava. Era aquesta falta d'impuls la que la feia preferir quedar-se a casa sola llegint amb el seu lector de llibres electrònics a anar a la biblioteca amb el grup de lectura, o empassar-se *Le Monde Diplomatique* en lloc d'anar a la reunió dels iaioflautes, o participar per Internet en fòrums especialitzats a perdre el temps en converses anodines amb el veïnat. Però era conscient que les amistats tenien raó: s'estava tancant massa a casa i com que el rigor general no milloraria, ni ella amb els anys guanyaria en ganes de guerra, corria el risc de convertir-se en un moble més del pis.

Les partides d'Scrabble van començar amb el retorn a Sentmenat de l'Albert. S'havia jubilat, havia deixat el pis de Barcelona als fills, i ell i la seva dona havien tornat a la casa pairal. S'havien afegit a la colla del banc dels aliments i, a les tres setmanes, ja havien organitzat un berenar a casa seva per ensenyar-los el joc. Els va encomanar l'entusiasme i van començar a jugar regularment. Aquell joc va atrapar de seguida l'Elisa perquè semblava inventat per omplir buits a dins i a fora seu: exigia coneixement de la llengua, precisió en els càlculs i observança en el procediment, i a més, desvetllava l'esperit de lluita. De seguida es va adonar que li era fàcil descobrir les paraules amagades en el cafarnaun del faristol. Al principi s'esforçava per trobar mots llargs i bonics, considerava més elegant posar el substantiu *xares* que la recorreguda forma verbal *sexar*, però aviat va aprendre de l'Albert que era millor guardar-se la xeix per quan pogués trepitjar un triple de lletra o de paraula, encara que fos posant una vulgaritat recorreguda com *xo*. Els berenars amb partides van durar poc, molts dels assistents es van desanimar perquè no sabien prou bé l'ortografia catalana i els havien de corregir moltes

paraules, i també perquè l'Albert i l'Elisa guanyaven gairebé sempre. Aleshores l'Albert i la seva dona la van animar a anar amb ells a la Societat Sabadellenca d'Scrabble. Eren una quinzena de persones que es reunien dos cops a la setmana per fer partides entre ells i que competien en els campionats de la FISC, la Federació Internacional d'Scrabble en Català. Des del primer moment l'Elisa va saber que aquell era el seu lloc: gent culta, rigorosa, educada, atenta. Va assistir un dimarts a una sessió informativa, es va fer sòcia i ja es va presentar el dijous següent per començar a jugar amb els nous companys. Allò era la primera divisió, i fins i tot l'invencible Albert era derrotat sovint per aquella colla d'especialistes. La seva primera partida va ser contra una dona més gran que ella que la va acollir amb simpatia i que, quan va veure que mirava amb estranyesa el rellotge que hi havia al costat del taulell, li va explicar com funcionava.

–No te les han explicat, a la sessió inicial, les regles sobre el temps? –va fer un gest de censura envers qui havia fet la sessió als novells i va dir–: Tens trenta minuts per fer totes les teves jugades i, lògicament, te'ls has de repartir com millor et convingui. Quan acabis el teu torn, prems el botó i es parará el teu rellotge i es reprendrà el del teu contrincant. Recorda que no pots tocar el rellotge fins que no hakis anotat la puntuació, no hakis agafat fitxes noves i no les tinguis al faristol.

L'Elisa va agrair la informació amb un somriure d'agraïment, que la dona va correspondre.

–Això és un joc i tots hem tingut dubtes al principi, tu pregunta el que vulguis –va dir en to condescendent.

De moment no hi havia més preguntes i es van disposar a començar la partida. Van treure dues lletres de la bossa, van ser dues is, van riure i van treure noves lletres, una be i una ena: començava l'Elisa. Va agafar les lletres i les va posar al faristol: *z p a t b i r*. Les paraules possibles es van anar formant en la seva ment: *patri, tapir, pirat, parit...* Va moure les fitxes al faristol i encara va veure *tropa, repti, tibar, riba*; no veia com fer lligar la zeta amb la resta. Va posar *tiba* i, sota la mirada escrutadora de la contrincant, va comptar punts, va anotar, va agafar fitxes noves i va canviar el rellotge. D'immediat la dona va jugar *praxi* al costat de la seva paraula, de manera que va formar també *ta, ix* i *bi*. L'Elisa es va mirar la dona.

–Què vol dir *b*?

–Vol dir dos o dues vegades –va dir amb veu tensa i impacient davant d'aquella obvietat.

–Però és un prefix...

–Sí, és clar. I és vàlid.

L'Elisa va adonar-se que si preguntava durant el torn de la contrincant, de fet, li estava prenent temps i va callar de cop. Va fer que sí amb el cap i es va quedar amb el dubte de si els prefixos valien. La dona va comptar, va anotar, va agafar fitxes i va canviar el rellotge. El temps va començar a córrer mentre ella regirava unes lletres impossibles. No tenia experiència per saber si li convenia gastar molt de temps en aquella tirada. De sobte, una llum va brillar en el faristol: *zoo*. Va posar la zeta sobre el triple de paraula:

–*Zoo* i *Po* –va dir.

–Impugno! –Va dir la dona. Va posar el rellotge de manera que no comptés temps per a ningú i va agafar un diccionari que hi havia a la taula del costat. El va consultar i va dir–: *po* no és correcte. Si volies posar *por* de terror, va amb erra final.

–*Po* és el símbol del poloni, un element químic –va al·legar l'Elisa amb cantarella.

–Ho sento, però no és al diccionari.

–Al de la Gran Enciclopèdia, sí que hi és.

–Però al de l'Scrabble, no. Ho sento.

L'Elisa va haver de retirar les seves fitxes del tauler i va perdre torn. La dona no va fer cap comentari i es va centrar en la seva jugada; ni un somriure, ni una paraula de comprensió, res. Aleshores l'Elisa va sentir un desig enorme de sorprendre aquella veterana, es va esforçar a cada jugada, es va esbrimar el cervell, va buscar paraules en el més profund de la seva memòria, però va perdre per més de cent punts.

Les partides que va jugar durant les setmanes següents van anar pel mateix camí, tot i que progressava i cada vegada perdia per menys diferència de punts. El que sí que va millorar ostensiblement va ser la qualitat de les relacions humanes, la gran majoria de socis li van caure bé, eren gent del tarannà que ella s'esperava, que van fer que en dues setmanes se sentís a gust amb ells i que percebés cada dia més que hi tenia una manifesta afinitat, per molt que, com en tot col·lectiu humà, hi hagués gent de tota mena. Un dia va jugar contra un home d'una setantena d'anys que no coneixia encara perquè havia estat de viatge. Quan es van presentar, la va saludar amb un somriure condescendent i acollidor. Van començar la partida. Ella va posar una paraula de sis lletres i 28 punts, ell va somriure, va dir que no estava malament per començar, va intensificar el somriure i va descarregar un scrabble. Quan ella el va contestar amb un altre scrabble, li va canviar la cara i es van acabar els somriures. L'home tenia un quadernet i s'apunjava les combinacions que anava trobant mentre esperava que jugués l'Elisa; també s'havia fet una llista amb les lletres valuoses i les anava tatxant a mesura que sortien. La va guanyar de gairebé dos-cents punts.

Al cap d'un mes, l'Elisa ja s'havia situat del tot. La teoria deia que aquell joc era la combinació d'un 33% d'atzar, un 33% d'estratègia i un 33% de lèxic, però aquella colla aconseguia deixar a l'atzar només el que era inevitable a base de memòria i estratègia extremes. Se sabien totes les paraules de dues i tres lletres que eren vàlides, cosa que els feia capaços d'aferrar una paraula amb una altra com qui enganxa sola i sabata amb cola d'impacte; se sabien totes les paraules de dues, tres, quatre i cinc lletres que es podien formar amb les fitxes de deu punts: la ce trencada, l'ela geminada, el dígraf ny i la xeix. Hi havia un home de vuitanta anys, amb cabellera i barba blanques, que tenia fama de saber-se el diccionari Fabra de memòria. Pel que feia l'estratègia, hi havia jugadors que eren molt defensius i que sacrificaven punts perquè el contrincant no tingués accés a un triple, mentre que n'hi havia d'altres, que solien tenir més lèxic, que feien un joc més obert per poder posar scrabbles. Entre els més bons es coneixien tant, que canviaven la seva estratègia segons contra qui jugaven. Al principi l'Elisa se sentí sorpresa perquè, per a ella, l'Scrabble havia començat com un joc associat a la cultura i al rigor, i a la Societat Sabadellenca d'Scrabble es respirava competició pura i dura, però de seguida es digué que hi havia competició i rivalitat, sí, però no en un esport pocasolta o en un joc de cartes intranscendent, sinó que era competència en un joc que requeria estudi, pràctica, lèxic, coneixement ortogràfic, superació personal, rigor. Rigor, el rigor que trobava a faltar arreu en els darrers anys ara el trobava en un joc compartit amb una colla d'homes i dones que l'apreciaven tant com ella. Indefectiblement i inevitable, l'Elisa aprofundí en el joc, entrà en la lliga catalana i començà a progressar en el rànquing de la FISC.

De mica en mica, de manera gairebé imperceptible d'una setmana per l'altra, però amb prou claredat al cap d'uns mesos com perquè la mateixa Elisa no ho podés passar per alt, resultà que competir en l'Scrabble havia tingut per a ella un efecte secundari imprevist: li havia desvetllat la libido. Les aventures cada vegada més esparses que s'havia procurat després del fracàs de la relació amb el pintor, n'havien satisfet els brots ocasionals, foguerades que, de mica en mica, havien desaparegut del tot. No és que hagués agafat desinterès pel sexe, més aviat al contrari, la qüestió era que li feia més mandra que altres opcions. Anar a veure una obra de teatre, cuinar un requisit per a uns convidats o apuntar-se a un viatge li podia fer més o menys mandra, però sempre n'hi feia menys que deixar-se dur per una possible aventura; l'expectativa que l'obra, els comensals o la destinació valgués l'esforç era el que la feia decidir i de vegades s'animava i de vegades no, però amb l'erotisme semblava que mai trobava cap espècimen que l'interessés prou. N'havia parlat amb les amigues i a totes els passava el

mateix, a les casades, també. Però una cosa era decidir-se a tenir una parella o una aventura més o menys ocasional, i una altra, era l'agradable sensació de sentir com renaixia dins seu l'escalforeta del desig i l'interès per l'erotisme. Ella mateixa se n'estranyà, però acabà acceptant que, clar i net, des que competia a la lliga d'Scrabble, li havia pujat la libido. Se sentia més atractiva, hi havia més coses que l'erotitzaven, es va començar a arreglar més i a mirar els companys i rivals de joc amb uns altres ulls. Quinze persones, però, són un univers molt reduït i es decebia quan, en fer una mirada exploratòria al que hi havia a l'altra banda del taulell es trobava amb una mirada buida, no ja de desig, sinó de capacitat de captar l'erotisme que hi pogués haver a l'ambient. *Love is in the air*, deia una cançó que li agradava i ara s'adonava, tant pel que li havia passat a ella mateixa en els darrers anys, com pel que veia a la Societat, que tot és ple d'amor i erotisme, però que cal tenir l'antena sintonitzada en la longitud d'ona adequada per captar-los; una altra cosa era que el que captés fos més o menys del seu grat. Tres scrabblistes li havien posat la mà a sobre, acció que ella considerava la manera més elemental i burda de comunicar el desig si no anava acompanyada d'una frase brillant i adequada, i en els tres casos, la persona li havia desagradat: un vell verd que pensava sempre en el mateix, un llunàtic que un dia podia afalagar-te i a l'endemà ignorar-te i un gallinarsot amb cara constant d'ansietat. L'Elisa s'adonà que, malgrat tot, hi havia qui percebia el seu nou estat. Inicià un flirteig amb un voluntari del banc dels aliments, una mica més jove que ella, culte, agradable, però l'home, que era casat, s'espantà quan intuï que ella estava predisposada a alguna cosa més. La foguerada, doncs, no va prendre enlloc i la vida de l'Elisa continuà essent rutinària, a transcórrer entre les quatre parets de casa seva més que en cap altre lloc, a tenir una alta concentració de cultura i una baixa densitat de sensualitat, però, al menys, ara l'Scrabble feia que es mantingués dins seu, com el pilot del cremador d'una caldera que és a punt d'encendre el flux de gasoil si algú obra la vàlvula, una mena d'escalforeta reconfortant que li feia saber que, si trobava la persona adequada, seria capaç de respondre a satisfacció de l'altre i d'ella mateixa; a més, i això no li treia ningú, anar pel món amb el pilotet encès feia que fruís més i millor de les amistats, del menjar i, en general, de tot el que feia.

En Vicenç va aparèixer per la Societat Sabadellenca d'Scrabble un dissabte de maig dut per la dona que li havia fet saber que els símbols dels elements químics no són acceptats. Com que aquell vespre hi havia reunió plenària perquè havien d'organitzar el campionat de Catalunya que s'havia de celebrar a la seva seu a finals de juny, la dona va presentar a tothom "el meu cosí Vicenç, que ha tornat de viure a Tarragona i que, ja ho sabeu els antics, quan competia era dels de dalt del rànquing". Era un home callat i seriós, però tenia una expressió

als ulls que expressava bonhomia. Des del primer moment, l'Elisa va tenir la sensació que ja el coneixia. Durant la mica de pisolabis que van fer entre la reunió i les partides, en Vicenç va explicar que s'havia prejubilat d'una empresa de la petroquímica i que els tombs de la vida l'havien dut de nou a Sabadell, no va donar més detalls. En començar les partides, l'Elisa va jugar a la taula del costat de la que jugava ell i, com que el rival que ella tenia no oferia gaire dificultat, va tenir temps d'observar-lo. Se'l veia relaxat, no feia servir llibreta per apuntar jugades, era ràpid i tenia una actitud amable amb el seu contrincant. Quan ella va acabar la partida, després de passar per diverses hipòtesis intermèdies, ja l'havia fet economista, exdirector financer de l'empresa, separat i pare de tres fills. La partida d'en Vicenç va arribar al límit del temps i va convocar un cercle d'expectació; la va guanyar ell pel comptatge final de fitxes al faristol quan tots dos jugadors van haver de passar. La següent partida, en Vicenç la tenia emparaulada amb l'Albert, però no havien fet dues jugades que la seva dona, que era dues taules més enllà es va aixecar mòbil en mà per anar-lo a trobar i dir-li que havien telefonat de la residència on era la seva germana. Van marxar de seguida, i l'Elisa, que estava desaparellada i es dedicava a atendre les impugnacions, va ocupar el lloc de l'Albert davant en Vicenç. Es van saludar, van tornar les fitxes a la bossa, van posar el rellotge a zero, van sortejar la sortida i es van posar a jugar. Va ser una partida molt tancada, amb jugades inicials de poques lletres i pocs punts i que, al cap d'alguns torns, es va enverinar amb un joc molt estratègic per part de tots dos. Van estar dos terços de la partida frec a frec, però va guanyar en Vicenç perquè en el tram final va ser capaç de fer lligar paraules col·laterals raríssimes i que l'Elisa va atribuir a una memòria notable. Fou precisament pel gest que féu en guanyar que l'Elisa recordà de què el coneixia: de l'institut. Anava dos cursos més endavant, i el record del seu rostre adolescent li arribà associat a miradetes i ganyotes de la porta d'una aula a l'altra i, finalment, a una invitació per part d'ell i d'un amic per a anar ella i la seva amiga inseparable a una festa que, finalment, no es va fer; li semblava recordar que hi havia hagut algun intent més, n'estava segura, però no recordava els detalls. Es va acabar la partida, però ella no li va dir res dels seus records, volia veure si ell la reconeixia; no ho va semblar.

En Vicenç no va faltar cap dia a les trobades de la Societat. Era reservat i assenyat, mai parlava per parlar. Amb discreció i encert, sempre com si estigués suggerint millores menors a les bones idees dels altres, va acabar erigint-se en un magnífic organitzador, i també com qui no fa res, va esdevenir el salvador de la organització del campionat quan a mitja preparació van rebre la nova que cap de les subvencions promeses arribaria. En Vicenç va tirar d'agenda professional i va aconseguir els patrocinis necessaris d'empreses de noms raríssims i desconeguts per salvar pels pèls el campionat. L'Elisa també era a la comissió organitzadora i

va acabar sabent que en Vicenç no era economista sinó enginyer químic, no havia estat director financer sinó director de fabricació, que no era separat sinó vidu i que no tenia tres fills sinó una filla única que era a Alemanya treballant al laboratori central de la mateixa empresa química on havia treballat ell. Van fer alguns tràmits junts, van asseure's en un parell d'ocasions en una terrassa per prendre un cafè en sortir d'una visita, van parlar de les filles, del pas dels anys, de com n'és d'agredolç i ambivalent el final de la vida professional, de com tots dos coincidien que una sola vida no era prou per exercir totes les professions que els haguessin vingut de gust i cultivar totes les aficions que tenien, fins i tot ell estava d'acord que els símbols dels elements químics haurien de ser acceptats. Va ser en una d'aquestes ocasions que en Vicenç li va dir:

- Diria que formes part dels meus records adolescents.
- Pot ser -va dir ella amb coqueteria..
- Una invitació fallida a una festa, a un *guateque*, que en dèiem.
- Tu feies el Preuniversitari i jo cinquè de Batxillerat.

En Vicenç va somriure, es va enrojolar i va parlar d'una altra cosa. Després, quan en alguna altra ocasió ella havia tornat a treure el tema de l'institut, ell l'havia eludit com donant-lo per tancat, però hi havia moltes altres coses de què parlar, molts interessos comuns, i l'Elisa s'adonà que li agradava estar amb ell precisament perquè podien mantenir bones converses; semblava, però, que ell duqués instal·lat una mena de limitador: parlava de tot, però defugia fer-ho dels sentiments. Buscaven de coincidir davant per davant en un tauler, i el primer cop que ella va guanyar-li una partida, va descobrir en els seus ulls una lluïssor de sincera satisfacció com la d'un amant que se sent orgullós de l'estimada. Aquell dia, l'Elisa va admetre's a ella mateixa que allò que creia que no passaria mai i que només la flama del pilot insistia que encara era possible, havia passat: s'estava enamorant.

Com es fa per conquerir la persona que t'agrada després de tant de temps de no practicar? Què del que jo faci o digui serà interpretat com un flirteig superficial i què com una pretensió seriosa? Com saber si una paraula, un gest o una carícia és rebuda com una frivolitat o com una proposició? Quan es va tornar a veure les orelles després que el marit la deixés i va començar a sortir, es va trobar que no sabia com reprendre el joc del flirteig i la seducció, les amigues li van explicar què havia canviat i que seguia essent com sempre; havia aconseguit petits èxits, però a la fi, s'havia acabat refugiant en la lectura i el cinema mentre elles seguien cremant les nits. La relació amb el pintor va ser espontània i fluïda, una experiència poc útil ara. L'Elisa es va passar les setmanes de la preparació del campionat explorant el rostre d'en Vicenç per veure si hi descobria algun indicatiu de correspondència. No es podia queixar d'ell:

quan li buscava conversa, n'establia, quan requeria la seva complicitat, la trobava, quan li deia alguna cosa amb subtil doble sentit, ell el caçava, però no podia estar segura que amb ella aquestes coses passessin més que amb ningú altre i, si fos el cas, que això volgués dir res. Havia intentat obtenir informació sobre en Vicenç de la seva cosina, però no semblava que tingués ganes de parlar-ne. La dona de l'Albert li va dir, sense que li aclarís d'on ho havia tret, que en Vicenç havia tingut un disgust amorós ja de vidu i que no tenia cap intenció de tornar-se a aparellar.

Com més s'acostava el dia del campionat i més hores passava amb en Vicenç, més li semblava a l'Elisa que li convenia fer un pas decisiu. Ell es mostrava cada vegada més gentil i atent, li feia bromes intel·ligents, la galantejava, però mai acabava de passar la fina línia vermella que semblava que ell mateix havia traçat al seu davant. Si era veritat el que li havia dit la dona de l'Albert, potser el que aquell home necessitava era una empenyeta, i ella tenia el pilot a punt; no sabia dir perquè, però li semblava que ell, potser sense ser-ne conscient, l'estava encoratjant a fer-ho. Havia de decidir-se perquè havia arribat a un punt en què començava a malfiar-se d'ella mateixa: de vegades es trobava que no sabia distingir les seves fabulacions i desitjos de les evidències de la realitat, talment com si fos una adolescent, i això, ella, l'amant del rigor, no ho podia suportar. Era una sensació incòmoda, desestabilitzadora, però que al mateix temps la feia sentir viva, atractiva. La vigília del campionat, després de la reunió final de la comissió per assegurar-se que tot era a punt, quan van anar a fer un got, en Vicenç va estar fins i tot flirtejador amb ella: li donava la raó, li reia les gràcies, li va agafar el braç varies vegades i la va acompanyar fins al cotxe desplegant més gentilesa i amabilitat que mai. De camí a Sentmenat el cap li donava voltes, el cor li batejava i l'estómac l'incitava a fer el pas decisiu.

El va fer a l'endemà, sense haver-ho previst i en el moment més impensat i inoportú. La sala del campionat era plena de jugadors de tot el país, molts eren de clubs locals, però també hi havia inscrits jugadors que apareixien només als campionats. Per a l'ocasió, havien habilitat la sala gran del centre cívic. Feia goig de veure aquella trentena llarga de taules, cada una d'elles amb els colors verd, groc, negre i blanc del taulell, les fitxes, els rellotges i els papers. Hi havia una taula per a la inscripció, una altra amb cafè i aigua sempre disponibles, la taula dels àrbitres, la de la organització i, per damunt de tot, una atmosfera amable malgrat la rivalitat latent.

Es féu un petit acte inaugural a peu dret. L'Elisa i en Vicenç el seguiren de costat i, quan acabà, en un impuls que fins i tot la va sorprendre a ella mateixa, es va penjar del seu braç i li va dir a cau d'orella:

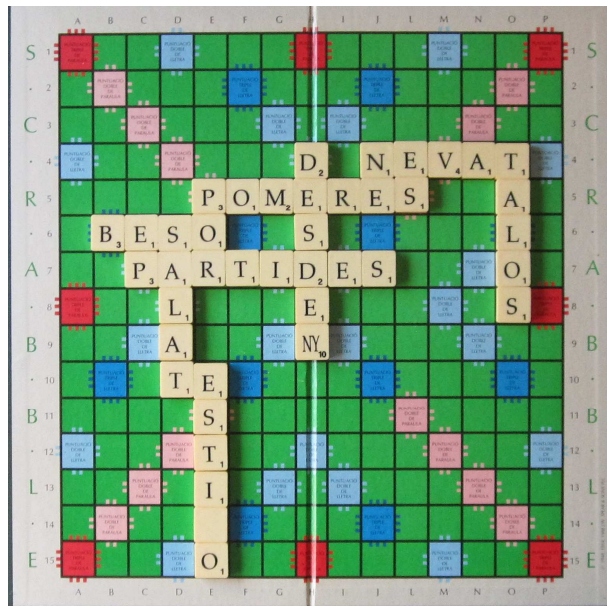
–Que tinguis molta sort, amor meu!

Ell se la va mirar, va fer un somriure desaborat i se'n va anar separant fins que la mà d'ella es va despenjar del braç d'ell. L'Elisa va notar com s'enrojolava i va sentir l'impuls de sortir corrent, però no es va moure. Va escoltar les instruccions d'última hora i va esperar amb tensió saber qui li tocava de rival a la primera partida. Va resultar ser un home de Badalona, gras, entusiasta i afable. Va jugar amb concentració i ràbia, sense distreure's; no podia permetre's estar per res que no fos el joc perquè aleshores pensaria en el desastre de feia uns minuts i s'enfonsaria. Contra tot pronòstic a la vista dels respectius punts del rànquing RASCCAT, l'Elisa va guanyar. Durant els deu minuts entre la primera i la segona partides, mentre els organitzadors introduïen els resultats a l'aplicació Swiss Perfect i els participants s'apropaven a la taula del cafè i les pastes, l'Elisa va anar al lavabo. Es va entretenir i, quan va tornar a la sala, la projecció a la pantalla estava vociferant que, a la segona ronda, li tocava jugar amb en Vicenç al tauler sis. A l'instant va decidir que no fugiria, que jugaria la partida i que la guanyaria per molt que ell fos dels de dalt de tot del rànquing.

Va sonar l'avís i l'Elisa va anar cap a la taula. El seu rival ja hi era assegut. Durant una dècima de segon, els seus ulls es van buscar i es van defugir d'immediat. Ella va ser incapaç d'interpretar què deien els d'ell, però va ser conscient que els seus havien delatat la seva desolació. Van sortejar i van començar la partida. L'Elisa va mirar les seves fitxes: *ny d v d s e e*. El seu cap va començar a trobar combinacions: *vedes, seny, senye...* Ja era a punt de posar *senye*, quan es va adonar que també podia escriure *desdeny*, amb la primera *d* sobre el doble de lletra i l'altra sobre l'estel central, 38 punts. En Vicenç, es va posar vermell, aquell rostre relaxat que sempre irradiava seguretat, s'havia posat vermell. Quan ell va posar les seves fitxes sobre el tauler, l'Elisa va llegir amb expectació el mot: *pomeres*, res que pogués tenir doble sentit o que fes conversa amb *desdeny*, però era una paraula de 40 punts perquè, utilitzant la seva primera *e*, trepitjava dos dobles de paraula. *Nevat, ne i es*, jugà l'Elisa. *Partides*, jugà en Vicenç utilitzant la segona *d* de *desdeny*, scrabble. Ella va escriure *beso, ep, sa i por*, aquesta darrera en encaixar l'*o* final entre la *p* de *pomeres* i la *r* de *partides, por*. Ell respongué *salat*, completant el *sa* de l'Elisa amb una *l*, una *a* i una *t*, que es podia interpretar com que ella arribava tard, però l'expressió de la cara d'en Vicenç no en donava cap clarícia. L'Elisa s'estranyà que el seu rival hagués fet una jugada tan fluixa, de sis punts només, però el temps corria i se centrà en el seu faristol. Amb les lletres que tenia, enllaçant amb la *t* final de *nevat*, tant podia fer un *jota* de 22 punts com un *talòs* de 7, no ho dubtà i jugà *talòs*, potser ell no hi veuria la invectiva, però ho jugà i es quedà satisfeta. En posar la primera fitxa sobre el taulell s'adonà que amb aquella jugada li estava posant el triple en safata, i això sí que no ho volia, no

volia donar-li cap facilitat, però ja havia posat les fitxes al tauler. Comptà punts, anotà, canvià el rellotge i es disposà a esperar la clatellada, però en Vicenç, en lloc d'aprofitar el triple, que ho hauria pogut fer, utilitzà la *t* final de *salat* per penjar-hi *esti*o*.

–*Te i estimo*–digué. Aixecà el cap, mira als ulls de l'Elisa i repetí–: T'estimo.

L'Elisa va sentir com un formigueig li pujava cames amunt mentre contestava el somriure i la declaració d'en Vicenç amb un "jo també" articulats amb els llavis en silenci. Somrient tots dos com beneïts, en Vicenç agafà fitxes de la bossa i canvià el rellotge. L'Elisa va aprofitar el triple que ell havia desestimat i encara feu un scrabble unes jugades després, es concentrà en jugar al seu millor nivell i lluità com mai, però la partida fou per a en Vicenç. Signaren el full, posaren les fitxes sobre el taulell formant un quadrat de deu per deu i s'aixecaren. En Vicenç conduí suaument l'Elisa del braç cap a fora del local. Sortiren en mig de la corrua de fumadors impenitents que encengueren les cigarretes només trepitjar la vorera. Ells s'apartaren de la porta poc a poc, no tenien cap pressa, amb els deu minuts de descans fins la tercera ronda en tenien de sobres per ratificar el que ja s'havien dit.

Badalona, Festes de Maig 2012